

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERMOORDE COMPAGNON

N° 2659

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Vermoorde Compagnon

HOOFDSTUK I.

ONRUST OP KANTOOR

Sinds een paar dagen heerste er een gedrukte stemming op het kantoor van de Firma Macdara en Palmer, fabrikanten van chemische stoffen, die een tamelijk grote fabriek hadden in de Bishopstreet in Londen.

Er scheen iets tussen de beide firmanten te zijn, blijkbaar een onenigheid, die ook merkbaar was tussen de muren van het kantoor, waar de boekhouder, de facturist, de kassier en de twee bedienden zaten.

Wat het precies was, wist niemand, want men was alleen aangewezen op vermoedens, maar dat de beide compagnons ruzie hadden, dat was duidelijk

genoeg te zien.

Macdara en Palmer hadden de zaak ongeveer acht jaar geleden opgericht en vooral de laatste jaren hadden zij tamelijk grote winsten gemaakt, die hun in staat hadden gesteld hun fabriek vrij aanzienlijk uit te breiden. Aanvankelijk was die niets anders geweest dan een oud verbouwd pakhuis.

De verbouwde fabriek lag in een van de nieuwste gedeelten van de Bishopstreet, aan de grens van de stad, en de beide firmanten hadden een groot terrein kunnen kopen, waar zij zich ook bezig hielden met de fabricage van springstoffen, al was het dan op kleine

schaal, daar de wet voorschreef, dat er rondom een dergelijke fabriek een strook van vele tientallen meters onbebouwd moest blijven.

Het personeel van de fabriek bestond uit ongeveer veertig man.

Het kantoorgebouw lag op de eerste verdieping, gelijkvloers was de eigenlijke fabriek, waar chemische producten werden gemaakt ten behoeve van de fotografie, de geneeskunde, de kleurstoffenfabricatie en andere takken.

Langzamerhand hadden de beide compagnons het gebied van hun werkzaamheden uitgebreid en zij vervaardigden nu zowel aspirine, als koolzure natrium, digitaline en ook monomethylparamidophenolsulfaat, dat echter vanwege de lange naam, eenvoudig metol genoemd werd.

De laatste tijd had Macdara zich toegelegd op de fabricage van anilïne kleurstoffen in de hoop, dat hij iets zou kunnen produceren, gelijkwaardig aan de prima Duitse kleurstoffen, maar ondanks zijn pogingen was hij hierin nog niet geslaagd.

De beide compagnons hadden heel wat geld besteed aan de talrijke proefnemingen, maar op de beurs werd desondanks algemeen gezegd, dat hun zaak er goed voorstond.

Op de derde verdieping van het fabrieksgebouw lag een groot laboratorium, en daar waren ook de donkere kamers voor het onderzoek van nieuwe kleurgevoelige zilververbindingen, en verder een paar andere werkplaatsen.

Tenslotte had men op de vierde verdieping de magazijnen, waar de afgewerkte producten lagen opgeslagen, op grote goed geventileerde zolders.

Het privé kantoor van de firmanten keek met twee ramen op de straat uit en was van het kantoor van het personeel gescheiden door een wand, die tot op borsthoogte uit matglas bestond en waarin een deur zat.

Een tweede deur kwam op een brede gang uit en tenslotte gaf een derde toegang tot een soort ontvangkamer, bestemd voor de cliënten en andere bezoekers, en die weer in verbinding stond met een dwarsgang.

Zowel met de brede trap als met de lift kon men de verschillende verdiepingen bereiken.

Het was op een ochtend in het begin van de lente, dat het kantoorpersoneel fluisterend bij elkaar zat, nu en dan naar de tussendeur loerend.

De boekhouder, een man van een jaar of veertig, met dichte, zwarte wenkbrauwen en brede kaken, Banks geheten, boog zich naar de facturist over, een oud mannetje zonder enig spoor van haargroei, Coffey geheten, en zei zachtjes:

— Ik had er heel wat voor over, als ik wist waar zij nu eigenlijk ruzie over hebben. Er wordt toch geld verdiend, nietwaar Ducket?

Deze eigenlijke overbodige vraag was gericht tot de kassier, een man van bijna zestig jaar met een sluw rimpelig gezicht, en die een dikke hoornen bril op de punt van zijn neus liet balanceren.

— Dat is geen geheim, antwoordde Ducket met een knipoogje. Er zijn zeker zaken, die veel groter zijn dan de onze, maar die hebben dan ook veel grotere kosten. Het gaat ons goed, en als wij geen al te grote sprongen maken, zal de zaak er wel op vooruit gaan. Het is merkwaardig sinds de nieuwe analist Jack Helford hier is, die protégé van Lord William Aberdeen lijkt het wel alsof alles van een leien dakje gaat.

Over deze opmerking kwam 'n schamper lachje van de eerste assistent, Heywood, een jongmens van twee of drie en twintig jaar, keurig gekleed en met een bleek gezicht.

— Ik kan niet inzien, dat die nieuweling zo veel bijzonders doet, zei hij minachtend.

Een seconde later was ieder weer druk aan het werk, want de tussendeur ging open en op de drempel verscheen een stevig gebouwde man niet ouder dan veertig jaar, met brede schouders, een vlezig gezicht en scherpe ogen, die half verborgen waren onder borstelige wenkbrauwen.

Het was Thomas Macdara, een van de beide compagnons.

Hij bleef een ogenblik in de deuropening staan, een sigaar tussen zijn lippen.

pen en de handen in de zakken van zijn colbert.

Hij monsterde de leden van zijn personeel een voor een en zei toen:

— Mag ik de heren er even op attent maken, dat ik hen betaal om te werken en niet om te kletsen.

Niemand antwoordde, en alleen Heywood wierp een loerende blik op zijn baas, maar keek dadelijk weer voor zich, toen deze hem aankeek.

Nog een ogenblik bleef Macdara staan en draaide zich daarna weer om, de deur achter zich dichtslaand.

— Tuig! bromde hij voor zich heen. Als men ze niet voortdurend achter de vodden zit, zitten zij maar te klungelen en te zwammen; vooral dat jonge goed is lui en onbetrouwbaar.

Met de handen in de zakken, het hoofd op zijn borst en gefronst voorhoofd, liep hij langzaam door het vertrek naar een brede leunstoel bekleed met dik leer en liet er zich invallen.

Hij strekte de benen voor zich uit, bleef even onbeweeglijk voor zich uitstaren en scheen zachtjes iets in zichzelf te mompelen, dat echter niemand had kunnen verstaan, ook al had men vlak naast hem gestaan.

Toen strekte hij langzaam de hand uit, naar de telefoon die op zijn bureau stond. Hij draaide een nummer en toen aan de andere kant de hoorn werd opgenomen, bromde hij:

— Is mijnheer Helford er al?

— Mijnheer is net op het laboratorium.

— Vraag hem of hij even hier wil komen.

Hij legde de hoorn weer op de haak en wachtte.

Niets bewoog nu aan hem, behalve zijn lippen, die zware rookwolken uit zijn sigaar trokken.

Er gingen een paar minuten voorbij en daarna ging de deur opnieuw open, en kwam een jongeman binnen.

Hij kon nauwelijks vijftientwintig jaar zijn en had een knap en intelligent gezicht, waarin twee grote bruine ogen schitterden.

Hij sloot de deur achter zich en bleef toen rustig staan, tot de ander hem

zou aanspreken.

Maar Macdara scheen helemaal niet te merken, dat er iemand binnen gekomen was en bleef in dezelfde houding zitten, tot de stem van Helford hem uit zijn gepeins opschrikte, die zei:

— Hier ben ik, mijnheer Macdara. U hebt mij laten roepen?

De fabrikant sprong op, gooide zijn sigaar in de asbak, streek even met de rechterhand over de ogen en antwoordde toen:

— Ja, Helford, ik wilde je wel even spreken; heb jij het druk?

— Dat gaat, mijnheer, wij zijn nu juist bezig aan het onderzoeken van een van de nieuwe plastics.

— Hoe staat het met mijn kleurstof?

— Ik moet u tot mijn spijt meedelen, mijnheer Macdara, dat zij helaas niet houdbaar zijn gebleken. Het blauw was nog het beste uitgevallen, maar het was niet tegen de ontkleuringsproef bestand.

— Luister eens hier, Helford, je hebt de laatste weken met mijnheer Palmer samengewerkt, nietwaar, aan de proeven voor de samenstelling van een nieuw explosief, veel krachtiger en veel gevaarlijker dan dynamiet, bariet, en petrol?

— Dat is inderdaad zo, mijnheer, antwoordde Helford, terwijl er een beetje verwondering in zijn stem klonk.

— Ik vraag je dit, omdat ik tot mijn spijt heb moeten constateren, dat mijn compagnon mij een beetje buiten deze aangelegenheid heeft gehouden, en zodoende moet ik mij wel tot onze chemicus wenden, om nadere bijzonderheden te weten te komen, voegde hij er met een kort lachje aan toe.

— Dan zal ik u moeten teleurstellen, mijnheer, hernam Helford, enigszins afgemeten, want mijnheer Palmer heeft alleen van mijn hulp gebruik gemaakt bij het klaarmaken van verbindingen, die al algemeen bekend zijn. U weet echter waarschijnlijk evengoed als ik, dat uw compagnon heel grote verwachtingen koestert van zijn nieuwe springstof. Het verbaast mij eigenlijk een beetje.

— Dat ik er niet meer van weet? vulde Macdara op doffe toon de zin aan. Ja, ik vind het ook nogal vreemd, dat de ene compagnon geheimen heeft voor de andere en op eigen gelegenheid proeven neemt met een van zijn uitvindingen. U bent dus niet op de hoogte van de samenstelling van zijn springstof?

— Ik weet er absoluut niets meer van dan u zelf, mijnheer.

— Dan wil ik u niet langer ophouden, beste Helford, antwoordde Macdara snel. Ga dan maar weer aan uw werk en veel succes verder.

Hij zwaaide even met zijn sterke hand en Helford verdween met een korte buiging.

Macdara bleef weer alleen en begon met korte stappen door het grote vertrek heen en weer te lopen.

— Hij zal het mij vertellen, mompelde hij voor zich heen.

Op dit ogenblik ging de deur snel open en Joseph Palmer, de compagnon kwam binnen.

Hij was ongeveer tien jaar ouder dan Macdara, maar blijkbaar een levenslustig man, met grote zorg gekleed en met een orchidee in het knoopsgat.

Men trof hem steeds als een trouwe gast in een van de nieuwste dancings in de city, en hij scheen het vak van uitvinder heel goed te kunnen verenigen met het beroep van bon viveur.

Hij was verre van kieskeurig in zijn middelen en men noemde algemeen zijn geweten heel rekbaar.

Hij keek Macdara 'n ogenblik schuins aan, met iets als spot en leedvermaak in zijn kleine, doordringende, grijze ogen, trok toen langzaam zijn handschoenen uit, hing zijn jas en zijn hoed

op, bekeek zijn nagels eens en vroeg toen, terwijl hij voor Macdara stilstond:

— Nog altijd uit je humeur, compagnon? Je ziet er uit als zeven dagen slecht weer.

— Ik verzoek je dringend niet met me te spotten, Palmer, zei Macdara tussen zijn tanden. Ik vraag je nu voor de laatste keer of je van plan bent, mij op de hoogte te brengen van je uitvinding.

— En ik antwoord je voor de zoveelste keer, Macdara, dat ik er niet aan denk, antwoordde Palmer rustig, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde. Ik zou ook niet weten waarom ik je deelgenoot van mijn uitvinding zou maken, die tussen haakjes, gisteren haar beslag heeft gekregen. Het middel nu werkt uitstekend en kan in grote hoeveelheden vrij gemakkelijk worden aangemaakt. Ik heb het echter helemaal alleen ontdekt, ik heb de formule opgesteld, ze zit hier in mijn binnenzak, als het je soms interesseert, en ik zie niet in waarom ik jou van de voordelen mee zou laten genieten.

— Maar voor de duivel, wij zijn toch compagnons! gromde Macdara, terwijl hij de vuisten balde.

— Ongetwijfeld, maar in het contract betreffende onze vennootschap wordt nadrukkelijk gestipuleerd, dat geen van de beide contracterenden enig recht kan doen gelden op geldelijk voordeel, voortvloeiend uit de uitvindingen, die helemaal het werk zijn van de ander; je zult je er dus in moeten schikken, dat ik het Palmerit, dat ik helemaal alleen heb uitgevonden, ook alleen exploiteer. En laten wij nu alsjeblieft niet verder over de zaak spreken, daar blijft het bij!

HOOFDSTUK II.

DE RAMP

Drie dagen waren verlopen sinds het gesprek, waarvan in het vorige hoofdstuk sprake was.

Het was ongeveer acht uur 's avonds. De kantoorbedienden van de chemische fabriek in de Bishopstreet waren al lang naar huis en de fabriek lag daar donker en verlaten.

Maar plotseling stond er een politieagent, die de fabriek passeerde, stil en keek verschrikt naar een raam van de derde verdieping, waaruit een dikke rookwolk te voorschijn kwam.

— Goede hemel, dat is brand! riep de man uit.

Hij rende naar de uitgang van het hoge hek, dat om de fabriek was opgetrokken, maar de ijzeren deur was stevig gesloten, hoe hij er ook aan rukte.

Toen trok hij zo hard hij kon aan de bel en nu kwam de waker, een vrij oude man, toelopen en vroeg wat hij wilde.

— Wat ik wil? schreeuwde de politieagent, maar man, zie je dan niet, dat je fabriek in brand staat?

Geschrokken keerde de man zich om en keek achter zich, het was maar al te waar. Uit een van de ramen walmde een dikke rookwolk, en daarachter was een rossig schijnsel zichtbaar.

— Heb je hier geen blusmiddelen in de fabriek?

— Jazeker, in de fabriek zelf, jam-

merde het oude mannetje, maar de derde verdieping, dat is het kantoor.

— Blijf hier niet staan kletsen! riep de agent opgewonden. Je hebt toch telefoon? Bel dadelijk de brandweer op, jij kunt eerder in je loge zijn, dan dat ik bij de dichtstbijzijnde alarmpost ben.

De dodelijk verschrikte waker rende naar zijn loge, die naast de grote toegangspoort van de fabriek lag en belde de brandweer op, na eerst het hek voor de agent opengemaakt te hebben, die hem al vooruit was gerend en die de trap al opvloog naar de derde verdieping.

Maar de man wist de weg niet en bovendien rolden hem al dikke rookwolken tegemoet, die hem bijna de adem afsneden en die een doordringende, bedwelvende reuk hadden.

Hij opende op goed geluk een deur, maar hij deinsde ijlings achteruit, want dadelijk schoot een steekvlam naar buiten, die hem bijna bereikt had.

Hij stormde de trappen weer af en toen hij beneden kwam hoorde hij al in de verte de sirenes van de brandweerswagens, die in vliegende vaart kwamen aanrijden.

De nachtwaker zat doodsbleek, bijna wezenloos van schrik, op een stoel en blijkbaar niet in staat zich te bewegen.

— Bel dadelijk de heren van de fabriek op! riep de agent. Zit niet te suf-

fen, kerel. Wacht, ik zal het zelf wel doen.

Hij bladerde even in de telefoongids en belde toen het particuliere huis van de heer Joseph Palmer op.

Hier werd de telefoon aangenomen door de butler, die hem vertelde, dat zijn baas al om zeven uur het huis was uitgegaan en nog niet was teruggekeerd.

Hij had niet thuis gegeten, en de butler wist niet waar hij heen was.

Daarna belde de agent de andere compagnon op, die zelf aan het toestel kwam en erg schrok van de mededeling, dat zijn fabriek in lichte laaie stond.

Want met onbegrijpelijke snelheid had het vuur zich uitgebreid.

Het loeide nu al uit alle ramen van de derde verdieping en was al overgeslagen naar de ramen van de zolder, met zijn brandbare stoffen.

De brandweer deed wat zij kon en de brandweerlieden vochten als leeuwen tegen het woedende vuur, maar het was vlug te zien, dat hier al het water van de Theems niets uithaalde, de fabriek brandde letterlijk als een toorts.

De brandwachten konden dan ook niet anders doen dan de omliggende huizen nathouden en tien, twintig stralen op de brandende fabriek richten.

Langzaam namen de vlammen in kracht af, maar het was al één uur in de nacht, toen de vermoeide brandweerlieden eindelijk konden inrukken op een veiligheidspeleton na, voor het nablussen van de nog smeulende puinhopen.

Want van de fabriek van de firma Macdara en Palmer stonden alleen nog maar de vier muren.

Macdara was dadelijk na de ontvangst van de telefonische mededeling in zijn auto komen aanrijden, en hij had met doodsbleeke gezicht en gebalde vuisten op enige afstand toegekeken hoe zijn fabriek in vlammen opging.

Maar na een half uur al, toen duidelijk bleek, dat er niets meer te redden viel, was hij met gebogen hoofd weggegaan.

De volgende ochtend stond het relaas van de brand in alle kranten, en men kon daarin ook het vreemde feit lezen,

dat Joseph Palmer helemaal niet naar zijn fabriek was komen kijken.

Sterker nog, hij was schijnbaar helemaal niet in Londen, want die nacht was hij niet thuis geweest, ofschoon hij zijn bediende niets had gezegd en deze hem zoals gewoonlijk verwachtte.

En van dat ogenblik af begonnen er zonderlinge geruchten de ronde te doen.

Het kwam aan het licht, dat de fabriek voor een groot bedrag op beurspolis verzekerd was, tegen een hoge premie.

Toch bleek uit niets, dat hier boos opzet in het spel was, tenminste niet direkt, en volgens de getuigenverklaringen van het kantoorpersoneel en de accountant floreerde de zaak van de beide firmanten en de geldmiddelen stonden er uitstekend voor.

Vooraf Ducket, het oude kassiertje, verwierp met woedende verontwaardiging de mogelijkheid, dat men Palmer iets zou kunnen verwijten, ook al was hij nu toevallig niet in Londen. Het was te gek om er over te spreken, dat een man van zijn inslag, die bovendien op het punt stond een voordelige ontdekking te doen, zijn fabriek in brand zou hebben gestoken, verklaarde Ducket.

En gauw zouden de feiten hem in het gelijk stellen, want twee dagen na de brand vond men onder de puinhopen van de fabriek het bijna totaal verkoolde lijk van Joseph Palmer.

Maar dit kon de ergste roddelaars toch niet van de wijs brengen, zij verklaarden nu, dat Palmer door de vlammen verrast was van de brand, die hij zelf had aangestoken.

Al deze praatjes groeiden aan tot een lawine van geruchten, er werd openlijk over gesproken in trams en bussen en in kantoren en huiskamers, enz. met het gevolg, dat de politie er zich mee ging bemoeien en er een onderzoek werd ingesteld. Natuurlijk waren de journalisten er als de kippen bij en dagelijks kregen de krantenlezers het nodige te horen van deze cause célèbre.

De oude waker, Tom Field, werd gehoord, maar hij hield stug vol dat hij niemand zijn loge had zien passeren die avond en dat om vijf uur het hele

kantoorpersoneel naar huis was gegaan.

Maar, er was een afzonderlijke ingang voor het particuliere kantoor, om de hoek van het gebouw, en van zijn loge uit kon hij niet of moeilijk zien of daar iemand binnengegaan was.

Trouwens, het stond natuurlijk vast, dat Palmer terug was gekomen, nadat hij om vier uur zijn kantoor had verlaten, anders had men zijn lijk onmogelijk onder de puinhopen kunnen vinden.

Weliswaar was het lichaam bijna helemaal verkoold, maar aan zijn identiteit kon niet worden getwijfeld, want men vond aan een van zijn vingers zijn grote zegelring en zijn horloge met inscriptie werd bijna ongeschonden teruggevonden. Maar wat kwam Palmer in het kantoor doen?

Dat was de grote vraag en niemand zou er op kunnen antwoorden. Dat zou alleen Palmer hebben kunnen doen en die was dood.

Het was een raadselachtig geval, maar het publiek begon al te gewinnen aan het feit, dat hier sprake was van moedwil en dat Palmer zelf daarvan het slachtoffer was geworden. Tot er op een gegeven ogenblik iets onverwachts gebeurde.

De jonge chemicus, Jack Helford, werd gearresteerd op beschuldiging Joseph Palmer te hebben vermoord en daarna brand te hebben gesticht.

Spoedig wisten de bladen te vertellen, op welke gronden deze beschuldiging berustte. De dag tevoren was er tussen Palmer en Helford in het laboratorium een stevige woordenwisseling geweest, zelfs was het tot handtastelijkheden gekomen en de assistenten hadden de twee mannen uit elkaar moeten halen. De aanleiding tot die ruzie bleef niet lang geheim, want meedogenloos brachten de Londense dagbladen alles aan het licht. Uit wat er van de woorden-twist opgevangen was, viel op te maken, dat Joseph Palmer in een vrouwenkwestie gewikkeld was, namelijk met de zuster én met de verloofde van Helford en de jonge chemicus was er de man niet naar om dit zonder meer toe te laten.

Maar er was meer; het werd bekend,

dat Helford met Palmer had samengewerkt bij de samenstelling van een nieuw explosief, het « Palmerit » en dat de formule hiervan spoorloos verdwenen was, terwijl verscheidene leden van het kantoorpersoneel heel goed wisten, dat die formule bestond.

Natuurlijk was het mogelijk, dat de desbetreffende papieren in de zak van Palmer hadden gezeten, toen hij op die noodlottige avond op de fabriek kwam, en dat zij dus met hem verbrand waren, maar zeker was dat niet en Helford was de enige, die iets meer dan de anderen kon weten van Palmer's uitvinding en die wist, hoeveel zij waard was.

Weer werd de oude nachtwaker, Tom Field, ondervraagd, maar hij verklaarde de jongeman die avond niet te hebben gezien.

Weliswaar, zei hij, had Helford een sleutel van de tweede ingang, die regelrecht naar de kantoren en naar het laboratorium liep, zodat deze dus binnen zou kunnen zijn gekomen, zonder dat hij, Field, het gezien had.

Onmiddellijk na zijn arrestatie had Helford zich met een van zijn vrienden, die advocaat was, in verbinding gesteld en deze gevraagd of hij zich met zijn verdediging wilde belasten.

Deze had daarin toegestemd, maar beseftte onmiddellijk, dat hij voor grote moeilijkheden zou komen te staan. Zijn cliënt had namelijk geen enkel alibi.

Jack Helford had op de bewuste dag in zijn eentje tussen zes en acht uur een grote wandeling gemaakt, verklaarde hij en was niemand tegengekomen, die zou kunnen verklaren, dat de jongeman in die tijd ergens anders was geweest dan in de fabriek.

Het zag er dus tamelijk somber voor de jonge chemicus uit, ofschoon hij zelf zich niet in het minst ongerust maakte en er zeker van was, dat alles snel zou worden opgehelderd.

Intussen weigerde de verzekeringsmaatschappij beslist, een penny uit te betalen vóór onomstotelijk was uitgemaakt, dat de brand niet was aangestoken.

Zij had experts naar de fabriek gestuurd, die een grondig onderzoek in-

stelden, maar het was erg lastig onder de puinhopen nog enig spoor van opzet terug te vinden.

Van de hele fabriek stonden immers niets meer dan de vier muren.

Wel bleef het onverklaarbaar, dat de vlammen zo verbazend snel om zich hadden heen gegrepen, maar daar het opzet niet of niet meer te bewijzen viel,

moest de maatschappij wel door de zure appel heen bijten en aan de overlevende firmant de hoge verzekeringsom uitbetalen.

Zo stonden de zaken, toen Thomas Macdara, een dag nadat Helford in hechtenis was genomen, bezoek kreeg van de eerste assistent, Fred Heywood.

HOOFDSTUK III.

EEN PIJNLIJKE MEDEDELING

Heywood stond op de stoep van het kleine, ouderwetse huis aan de Finsburystreet, keurig gekleed, zijn bleek gezicht met een lichte blos, en een sigaret tussen de lippen, en hield de blik gevestigd op het koperen bord naast de deur, waarop te lezen was : « Thomas Macdara ».

De deur werd geopend door een huisknecht, die hem even verbaasd opnam en daarna vroeg wat hij wilde.

— Is je baas thuis? vroeg Heywood, een rookwolk uitblazend.

— Dat wel mijnheer, maar het is nog erg vroeg, ik weet niet of mijnheer al ontvangt.

— Geef hem mijn kaartje en zeg hem, dat ik hem over een belangrijke zaak wil spreken, over een hele belangrijke zaak.

De bediende nam het kaartje aan, keek er vluchtig op en liet daarna de bezoeker in een klein ontvangvertrek, naast de vestibule.

Neuriënd ging Heywood zitten, zonder de sigaret uit de mond te nemen.

Enige minuten later kwam de bediende terug met het verzoek, hem te willen volgen.

Hij ging een eikenhouten wenteltrap op, en daarop opende de bediende een deur voor hem en liet hem een gemeubileerde luxe-kamer binnen.

Macdara zat dicht bij een raam, voor zijn bureau.

Hij had het visitekaartje nog in de hand en keek zijn bezoeker nieuwsgierig en onderzoekend aan.

Zonder op te staan, wees hij naar een stoel, gooide het visitekaartje op zijn bureau en zei:

— Wel, Heywood, wat kun je mij wel voor bijzonders te vertellen hebben zo vroeg in de ochtend? Het moet wel iets heel belangrijks zijn, dat je in mijn particuliere woning komt, inplaats van...

— Op uw kantoor? vulde Heywood de zin aan. Maar beste baas, dat kantoor

bestaat toch niet meer; het verwondert mij, dat u niet beseft, dat uw fabriek is afgebrand; het lijkt mij, dat u wel een... van de eersten moest zijn om dit niet te vergeten.

Macdara had zijn gezicht naar de bezoeker gewend en ging nu langzaam rechtop zitten.

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en er kwam een uitdrukking van verbazing en boosheid in zijn ogen.

De toon van zijn eerste assistent beviel hem helemaal niet, net zo min als zijn hele optreden.

Heywood had iets onbeschaamds over zich; hij had zijn een been over het andere geslagen, terwijl hij zijn baas brutaal aankeek.

Even was het stil in de kamer.

Toen stond Heywood op en liep naar het schrijfbureau, waarop een wortelnotenhouten kistje stond, gevuld met dure importsigaren.

Heywood stak de hand uit, nam er een sigaar uit, rook er even aan en zei met overtuiging:

— Een uitstekend merk, u permissert, baas?

Zonder antwoord af te wachten, beet hij de punt van de sigaar en stak haar aan.

Macdara was zo verbluft over deze onbeschoftheid, dat hij geen woord kon uitbrengen.

Heywood was alweer gaan zitten en had een dichte rookwolk uitgeblazen, toen Macdara losbarstte:

— Wat betekent dat? Ben je gek, Heywood? Pas op, want ik laat niet met mij spotten.

— Daar ben ik diep van overtuigd, baas, zei Heywood, terwijl hij de sigaar van de ene naar de andere mondhoek liet rollen, maar laat ik u zeggen, dat ik volkomen nuchter ben. Alleen, ik heb uw sigaren altijd bijzonder graag geroken, en nu ik in de gelegenheid ben ze ook eens te proberen, nu grijp ik die aan. Trouwens ik ben zeker, dat u er niet aan zou denken, mij een sigaar te weigeren over tien minuten.

Macdara stond langzaam op.

Er glinsterde een gevaarlijk licht in zijn donkere ogen.

Hij bedwong zich echter en vroeg, met een wrange glimlach om de dunne lippen:

— Laten wij dan ter zake komen, vertel waarvoor jij komt. Wat heb je mij voor belangrijks te vertellen?

— Dat komt direkt baas, antwoordde Heywood, die zijn ogen strak op het gezicht van de andere gevestigd hield. Laat ik beginnen met u een vraag te stellen, dan volgt de rest van zelf.

— Een vraag, jij aan mij? riep Macdara nijdig uit. Wat bezielt je man? Als je dan niet dronken bent, dan moet je gek zijn.

— Ik ben totaal gezond, antwoordde Heywood bedaard. Als u mij niet toestaat, u de vraag te stellen, wel des te erger voor u.

Hij was op zijn beurt opgestaan en scheen van plan te zijn, naar de deur te lopen.

Maar er was iets in zijn stem, dat Macdara ertoe bracht, haastig uit te roepen:

— Zo was het niet bedoeld, kom dan voor de dag met je vraag, maar maak het kort, ik heb niet veel tijd.

— O, ik zal u niet langer ophouden dan beslist noodzakelijk is, ik begrijp volkomen, hoe druk u het op het ogenblik hebt; mijn vraag is deze, ik zou van u willen weten, of u soms iets mist? Langzaam herhaalde de fabrikant:

— Of ik iets mis? Ik zou niet weten wat.

— Toch niet? Denk eens goed na. U vindt het niet? Nu, dan zal ik u maar op weg helpen; u hebt iets tamelijk kostbaars verloren, één van uw gouden manchetknopen.

De stem van Macdara had een hese, ongewone klank, toen hij met moeite uitbracht:

— En waar zou ik die knoop verloren hebben?

— O, op een heel gewone plaats; in uw privékantoor, toen dat nog bestond.

— En, jij hebt die knoop gevonden?

— Ik maak u mijn compliment over uw scherpzinnigheid, baas; ja, ik ben de vinder. Ik vond die knoop... Bergslateren, des avonds... om ongeveer half acht...

Bij deze woorden week alle kleur uit het gezicht van de fabrikant.

Zijn ogen sperden zich open en zijn lippen bewogen zich, zonder dat er enig geluid over kwam.

Heywood had met een loerende blik in zijn kleine ogen de verandering gadeslagen, die er op het gezicht van Macdara plaats greep.

Deze had zich nu met geweld bedwongen en er verscheen zo iets als een glimlach op zijn doodsbleek gezicht. Maar zijn stem was schor, toen hij vroeg:

— Jij was dus op die avond in de fabriek?

— Ja baas, en maar in het bijzonder in het kantoor, dat, naar u natuurlijk weet, door een glazen schot van het particuliere kantoor van de heren Macdara en wijlen Palmer was gescheiden.

— En, je hebt die knoop in je bezit? Heb je hem bij je?

— Hij zit in mijn zak, met nog een briefje, dat aan mijnheer Palmer was geadresseerd en dat geschreven zou zijn door een zekere Miss Maud Fleming, de verloofde van Jack Helford.

Een ogenblik stond Macdara stokstijf, met uitpuillende ogen naar de jongeman te staren.

Toen deed hij een sprong voorwaarts en het volgende ogenblik zou hij de ander bij de keel hebben gegrepen.

Maar Heywood had hem niet uit het oog verloren.

Hij deed bliksemsnel een paar passen achteruit en stak de hand in de zak.

Toen hij haar er weer uithaalde, blonk er een kleine revolver in, die op de borst van de fabrikant was gericht.

— Dat had ik wel gedacht, bromde hij spottend. U bent heel wat sterker dan ik, en u zoudt mij wel graag die twee dingetjes hebben afgenomen, niet waar?

Macdara gaf geen antwoord, maar keek zijn tegenstander aan met ogen, vol schrik, woede en haat.

Toen beheerste hij zich en ging kalm naar zijn stoel.

Hij ging zitten, nam met bevende hand een sigaar, stak ze aan en vroeg toen:

— Ik denk, dat dit een zaakje gaat worden, Heywood?

— Dat hebt u zo maar ineens gerdend! riep de jongeman uit. Nogmaals, mijn compliment.

— Je hebt... iets gezien?

— Alles!

— Alles? Laat eens horen?

— Ik kan kort zijn; ik kwam ongeveer kwart voor zeven naar kantoor, omdat ik iets in mijn bureau had laten liggen, dat ik beslist nodig had.

— Mag ik weten, hoe het komt, dat de portier je helemaal niet gezien heeft?

— Dat was louter toeval; toen ik aan het hek wilde aanbellen, zag ik dat de deur openstond en dat Tom Field juist naar de overkant liep met een kan in de hand; misschien wilde hij bier halen of iets dergelijks; ik wachtte natuurlijk niet op hem, maar ging naar binnen. Ik was nog geen vijf minuten in het kantoor of ik hoorde de gangdeur van uw eigen kantoor opengaan. Nieuwsgierig als ik ben, bleef ik stil staan, waar ik was en dat was juist bij het glazen schot. U kunt natuurlijk niet weten, dat wij zo indiscreet zijn geweest, op een verborgen plekje de verf van de ruit te krabben, zodat wij wel eens in uw kantoor konden kijken, zonder dat u het zag, maar het is zo. Weet u, wie er binnenkwam? Maar wat vraag ik; natuurlijk weet ik het. U hebt hem zelf waarschijnlijk het gefingeerde briefje van Miss Maud Fleming geschreven, waarin zij vertelde, dat zij de gelukkige Palmer om zeven uur in zijn privé-kantoor zou komen opzoeken. Ja, u had het prachtig voor elkaar gebracht en als niet het noodlot in de vorm van mijn bescheiden persoontje tussenbeide was gekomen, dan zou er nooit een haan naar gekraaid hebben, dat u Palmer hebt vermoord...

Heywood had dit laatste fluisterend gezegd, maar toch sprong Macdara dedelijk verschrikt op en zei hees:

— Stil, kerel, stil!

— Aha, ik zie dat mijn kleine opmerking doel heeft getroffen, antwoordde Heywood, met een vals lachje. Maar laat ik eerst even met mijn verhaal verder gaan. Palmer kwam dus binnen. Hij

keek op zijn horloge, daarna op de klok en ging in een stoel zitten, na zijn overjas te hebben uitgetrokken en zijn hoed aan de kapstok te hebben gehangen. Blijkbaar verwachtte hij iemand en ik vroeg mij verbaasd af, wie dat kon zijn, toen de deur achter hem heel zachtjes openging... en er iemand te voorschijn kwam, die ik heel goed kende. Ik begreep eerst niet, waarom hij zo zachtjes binnenkwam, en toen ik het begreep was het al te laat... de man, die zo katachtig was binnengekomen, hief een dolk op en stak die de ander in de nek... en die man was u. Ik was zo geschrokken, dat ik zelfs geen schreeuw kon geven en daaraan heb ik zeker mijn leven te danken, mijnheer Macdara. Nu, de rest is in een paar woorden verteld: Palmer zakte van zijn stoel op de grond in elkaar, zonder geluid te geven en u stak de hand in zijn binnenzak en nam er zijn portefeuille uit, zocht er een tijdje met koortsachtige haast in en haalde er toen een paar papieren uit, die u in uw eigen zak liet glijden. Daarop verliet u het vertrek. Toen mijn eerste schrik voorbij was, begreep ik, dat hier een goede slag te slaan was... ik wachtte nog even en opende toen voorzichtig de tussendeur. Dadelijk trok iets wits mijn aandacht, ik raapte het op en zag dat het een briefje was, door Miss Maud Fleming ondertekend, maar dat bij nader onderzoek helemaal niet door haar geschreven bleek te zijn. Want zij was sinds drie dagen de stad uit en zou niet eerder terugkeren dan over twee dagen. En toen vond ik nog de manchetknoop, die ik ogenblikkelijk herkende. Daarna holde ik weg door de deur, aan de zijkant van de fabriek. Maar één ding had ik niet voorzien... namelijk dat u in staat zou zijn, de hele fabriek in brand te steken, om uw misdad te verbergen. Eerst begreep ik helemaal niet, waarom u Palmer gedood had, maar nu weet ik het heel goed; de papieren, die u hem hebt afgenomen, bevatten de formule van het Palmerit, de nieuwe springstof, die door uw slachtoffer was ontdekt.

Na deze woorden bleef het gerulme tijd stil in de kamer.

Macdara keek als wezenloos voor zich uit en scheen de tegenwoordigheid van de man, die getuige was geweest van zijn misdaad, totaal vergeten te zijn.

Maar nu richtte hij zich op, maakte een beweging met zijn schouders, alsof hij 'n zware last wilde afwentelen en keek Heywood onderzoekend aan.

Toen zei hij alleen maar:

— Hoeveel?

— Nu, het lijkt mij, dat tienduizend pond niet te veel is, antwoordde Heywood bedaard.

— Tienduizend, stamelde Macdara, verblekend. Maar zoveel bezit ik helemaal niet.

— Misschien niet in contanten, maar dat zal niet lang duren. Maar u zult zien, dat u niet met een onredelijk man te doen hebt. Ik wil u de tijd geven. U betaalt mij nu op slag duizend pond en de rest zal ik binnen enkele maanden komen opvragen, wetend dat u ze mij wel zult betalen, want anders...

Heywood maakte de zin niet af, maar maakte een veelzeggend gebaar in de richting van zijn hals, wat Macdara een onderdrukte kreet van ontzetting uitlokte.

Hij sprong op en trok een la van zijn schrijfbureau open.

Daar haalde hij zijn chequeboek uit en vulde haastig een cheque ten bedrage van duizend pond sterling in.

Hij stak Heywood het papier toe, die zijn revolver nog altijd in de hand had en zei op korte toon:

— De manchetknoop en het briefje.

Heywood zei, met een hatelijke glimlach om de dunne lippen:

— Dat meent u toch niet? Denkt u dat ik die kostbare bewijzen uit handen zal geven voor u de overige negen duizend pond hebt betaald? Nee, die dingetjes blijven in mijn zak, totdat onze aangename handelsbetrekkingen geëindigd zijn.

Hij greep zijn hoed en liep ruggelings naar de deur, de revolver nog steeds op de fabrikant gericht.

Daar gekomen zei hij:

— Het blijft dus afgesproken, u krijgt uw manchetknoop en het vervalste briefje, zodra u de rest van het bedrag

hebt afbetaald en ik zou u in uw eigen belang aanraden, er niet al te lang mee te wachten, want u weet het...

En nogmaals maakte hij het gebaar naar zijn hals, met een lelijke grijns op zijn bleek gezicht.

Toen draaide hij vlug de knop van de deur om en het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Geruime tijd bleef Macdara onbeweeg-

lijk, met gebalde vuisten en doodsbleek gezicht, midden in de kamer staan en staarde naar de gesloten deur.

Toen kwam het sissend over zijn lippen:

— Je weet te veel, kerel, en ik ben niet van plan, je negenduizend pond te betalen. Heywood, ik geloof dat je jezelf, in plaats van mij de strop om de hals hebt gehaald.

HOOFDSTUK IV.

AAN HET VERKEERDE KANTOOR

Het was ongeveer elf uur 's avonds op dezelfde dag, toen Thomas Macdara zijn huis verliet.

Hij was heel gewoon gekleed en had de kraag van zijn jas hoog opgeslagen.

Voor de huisdeur bleef hij even stilstaan en keek onderzoekend om zich heen.

Toen liep hij snel door de kleine voortuin en riep de eerste de beste taxi aan.

— Tower Bridge Hammersmith, chauffeur, beval hij.

Hij stapte in, trok het portier dicht en liet zich achterover in de kussens vallen.

Zijn gezicht was bleek, maar er lag een sombere vastberaden uitdrukking op.

Een half uur ging voorbij en toen hield de auto stil dicht in de buurt van de machtige Tower Bridge.

Macdara betaalde de chauffeur waarbij hij zoveel mogelijk in de schaduw probeerde te blijven en haastte zich daarna de Theemskade af.

Algauw was hij in een van de armelijkste wijken van Londen, waar ook de misdaad hoogtij viert.

Nu en dan stond Macdara besluiteloos stil, maar eindelijk stapte hij een kroeg in de Canonstreet binnens.

Er zaten een vrij groot aantal bezoekers, waaronder een paar dokwerkers, maar voor het merendeel mannen met een woest, gemeen uiterlijk, die bij kleine groepjes aan smerige tafels zaten

te drinken.

Macdara zocht een plaatsje uit, probeerde zoveel mogelijk onopgemerkt te blijven en bestelde een glas bier, dat hem gebracht werd door een halfwas kelner in zijn hemdsmouwen en met een vuile boezelaar voor.

Hij liet zijn blikken door de gelagkamer dwalen en bijna overal zag hij verweerde, rode gezichten van dronkaards.

Maar tenslotte bleven zijn ogen rusten op een tweetal kerels, die niet ver van hem vandaan zaten en die volkomen nuchter schenen te zijn.

Ook hun uiterlijk was echter voor het overige verre van vertrouwwekkend.

Zij droegen een smerige trui, wijde broeken en een slappe pet met een grote klep, die voor de helft hun grof gezicht beschaduwde.

De fabrikant keek de grootste van de beide mannen een tijdlang vorsend aan, totdat deze, toen het hem blijkbaar verveelde, naar hem toe kwam en nijdig vroeg:

— Heb ik soms wat van je aan? Zeg het maar, hoor, maar kijk dan een andere kant uit.

Inplaats van zich kwaad te maken over deze woorden, stond Macdara op, keek de man tegenover hem een ogenblik glimlachend aan en zei toen, zo zacht dat deze alleen hem kon horen:

— Ik keek je zo strak aan, omdat ik naar iemand zoek, die ongeveer jouw

gezicht heeft. Zou je vijfhonderd pond willen verdienen?

— Vijfhonderd pond? Dat is een bom duiten, kerel. En natuurlijk antwoord ik: ja, die wil ik best verdienen, kom maar eens over de brug en zeg maar eens wat ik daarvoor doen moet?

— Dat zal hier onmogelijk gaan, er zijn te veel mensen, fluisterde Macdara. Weet jij geen plek, waar wij ongestoord kunnen praten?

— Wel tien, maar dan moet ik eerst mijn kameraad even waarschuwen.

— Ga je gang maar, vertel hem vooral niet wat ik je gevraagd heb; straks zal wel blijken waarom niet.

De man liep weg en sprak even met zijn kameraad, die onverschillig knikte en daarop opstond, om bij een ander groepje drinkers te gaan zitten.

De man met de geruite pet ging weer naar Macdara terug en zei:

— Nu ben ik tot je dienst, baas. Ga maar met me mee, als niemand het mag horen, waarmee ik de vijfhonderd goudvinken kan verdienen, dan weet ik wel een goed plekje.

De twee mannen liepen de kroeg uit en gedurende enkele ogenblikken liepen zij zwijgend naast elkaar, terwijl de man met de pet zijn metgezel nu en dan tersluiks van opzij opnam.

Na een kwartier lopen hadden zij een plek bereikt, waar juist een viertal huizen, bijna ruïnes, die op instorten stonden, waren afgezet.

Het terrein was met een schutting afgesloten, maar daarin zat een kleine deur, die niet gesloten bleek te zijn, want de man uit de kroeg duwde haar open en maakte zwijgend plaats voor Macdara, opdat deze zou kunnen binnenkomen.

Even aarzelde de fabrikant, maar zijn hand ontmoette in zijn zak de kolf van zijn revolver en dat scheen hem moed te geven en zijn besluiteloosheid te overwinnen.

Hij ging dus het deurtje door en de ander volgde hem.

Op het midden van het terrein, dat vol puin lag, stonden de beide mannen stil.

De plek was goed gekozen, want hier

zou zeker niemand hen kunnen horen.

— Begin maar eens met mij de naam te noemen, waarmee ik je moet aanspreken, dat is gemakkelijker, zei Macdara.

— Ik heet Jim Brandy, antwoordde de ander. U begrijpt dat de kameraden wel eens gintjes maken over die naam, maar zij doen het nooit waar ik bij ben, voegde hij er op dreigende toon bij. (*)

— Dat kan ik mij voorstellen, antwoordde de fabrikant, met een snelle blik naar de brede borst en de gespierde ledematen van de man, die tegenover hem stond. U ziet er uit als iemand, die niet gewend is zich voor de gek te laten houden en die van zich af weet te slaan.

— Dat kan ik je verzekeren, gromde Jim Brandy, ik heb er al dikwijls een neergeslagen, en die had dan ruime tijd gelegenheid om grappen over mijn naam te verkopen.

— Zo, zo, en is het niet wel eens voorgekomen, dat zij helemaal geen gelegenheid meer hadden, om zich op die manier te vermaken? vroeg Macdara terwijl hij de ander aankeek.

— Zo, waait de wind uit die hoek? Nu, veel tijd heb ik toch niet, laat maar eens horen wat het is.

— Heb je wel eens een vijand gehad, die te veel was op deze aarde?

Brandy knikte zwijgend.

— Wat deed je dan?

— Ik zocht hem op, ik smeed hem een leeg bierglas naar zijn kop of soms een vol, want onder ons mensen is het geen gewoonte om visitekaartjes te geven en dan gingen wij elkaar met het mes te lijf, en ik verzeker u, dat het minstens net zo eerlijk toeging als onder heren van uw slag, als zij op de degen duelleren.

— Zo mag ik het horen, maar veronderstel eens, dat ik zelf een vijand had, die ik echter om verschillende redenen niet op die manier kan behandelen en die ik toch tot iedere prijs wil laten verdwijnen, zou jij de man zijn, om dat werk voor mij te doen?

— U noemt daar nogal zo iets op;

(*) Brandy is de Engelse naam voor cognac.

dat moet dus moord worden?

— De naam, die je er aan geven wilt, kan mij minder schelen, zei Macdara schouderophalend. Er leeft hier in Londen een man, die moet verdwijnen, anders ben ik zelf verloren, en het hemd is nader dan de rok; kort en goed, wil je voor de som, die ik je net noemde, die vent opzoeken en zorgen dat hij mij niet meer lastig valt?

— Vijfhonderd pond voor een mensenleven, zei Jim Brandy, minachtend met de vingers knippend. Dat kunt u niet menen; laten wij er duizend van maken en dan kunnen wij misschien met elkaar praten.

Macdara bedacht zich niet lang, hij wist wel dat hij geen keus had.

Hij zei dus snel:

— Goed dan, ik zal je duizend pond betalen, zodra het is afgelopen.

— Hoho, een ogenblik, mannetje, zei Jim Brandy spottend, laten wij niet te hard van stapel lopen, er valt nog heel wat te bepraten, voor het zover is; ten eerste, wie geeft mij de zekerheid dat u zult betalen, daar u heel goed weet, dat ik geen aanklacht wegens wanbetaling kan indienen. Dan zou ik er zelf intippelen en bovendien ken ik uw naam niet eens.

Macdara beet zich op de lippen, en toch kon die opmerking hem onmogelijk verrassen, want zijn toekomstige medeplichtige zou natuurlijk niet in het wilde weg iets voor hem doen.

Maar toch besloot hij, zijn identiteit niet dadelijk prijs te geven.

Hij had zijn plannen al gemaakt en daar zou hij nu ook naar handelen.

— Ik heet Stephan Airedale en ik woon in de King Edwardstraat 29; natuurlijk kun je daar informeren. Om je te bewijzen hoe ik je vertrouw zal ik je vijftig pond vooruit betalen en dan nog eens duizend als alles achter de rug is.

— Dat noem ik nog eens zaken doen, bromde Jim Brandy. En laten wij nu de hoofdzaak niet vergeten; hoe is de naam van die vent?

— Adolph Heywood, hij woont in Maiden Lane 317.

En nu gaf Macdara een hele nauwkeurige beschrijving van de man, die hij

het hoekje om wilde helpen.

Hij nam Jim bij de arm en zei hees:

— Als het enigszins mogelijk is, moet het morgen of overmorgen gedaan zijn.

— Ik zal mijn best doen, antwoordde Brandy kortaf. Kom nu maar over de brug met het voorschot. Morgenochtend ga ik eens even kijken of u mij niet voor de gek hebt gehouden wat uw adres betreft en dan zullen wij verder kijken.

Macdara had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en nam er nu vijf biljetten van tien pond uit.

Jim Brandy bekeek de biljetten aandachtig en stak ze toen als een prop in zijn broekzak.

— All right, baas, zei hij droog. De zaak is voor elkaar; als het gebeurd is zal ik het u laten weten.

Hij knikte Macdara even toe en liep toen door de lage deur in de schutting weer weg, zonder zich verder om zijn opdrachtgever te bekommeren, die gauw maakte, dat hij uit deze buurt weg kwam, dolblij over het voorlopig welslagen van zijn plan.

Jim Brandy liep met de handen in de zakken en zachtjes voor zich heen fluitend, naar de kroeg terug, zonder zich te haasten en blijkbaar helemaal niet geschrokken door het feit, dat hij binnen een paar uren een vreselijke misdaad zou moeten plegen.

Hij trok de deur van de kroeg open en wenkte zijn kameraad, die met een paar andere mannen zaten te praten.

De man stond direkt op en verliet de gelagkamer en kwam naar Jim Brandy.

— Wel, wat kan Macdara je nu in 's hemelsnaam wel te vertellen hebben gehad, Edward?

— Daar zul je misschien een beetje van opkijken, beste Charles, antwoordde de ander. Mijnheer Macdara, compagnon van wijlen mijnheer Palmer, heeft mij het vriendelijk voorstel gedaan voor een bedrag van duizend pond zijn eerste assistent Heywood, te vermoorden, mij, John Raffles!

Zijn metgezel had moeite een kreet van verbazing en afschuw binnen te kunnen houden.

Hij stond stil en zijn gezicht staarde naar zijn makker.

— Ja, 't is wel merkwaardig en een wonderlijke speling van het lot, zei hij toen zachtjes. Dat die man zich juist tot jou moest wenden.

De man, die deze woorden sprak, had wel gelijk.

Inderdaad, Jim Brandy was niemand anders dan John Raffles, alias Lord Lister, de lang gezochte vijand van Scotland Yard.

Zo maar ineens, had Raffles die avond in gezelschap van zijn trouwe vriend, Charles Brand, zijn huis aan de Cromwell Street verlaten, waar hij onder de naam van Lord William Aberdeen al jaren woonde.

Beiden hadden zich met grote zorg vermomd, want het was oorspronkelijk hun bedoeling geweest, weer een bezoek te brengen, aan een van de dievenkroegen, in de hoop, dat zij de plannen zouden kunnen ontdekken van de Bende van de Raven, die de laatste tijd weer erg actief was geweest.

Zo waren zij ook bij toeval in de kroeg in de Canonstreet terecht gekomen en daar had Macdara, zonder enig vermoeden te hebben van de ware aard van de man, die hij in vertrouwen had genomen, de Grote Onbekende ontmoet, en hem het afschuwelijke voorstel gedaan zijn vijand uit de weg te ruimen.

Het duurde enige tijd vóór Charles Brand van zijn verbazing was gekomen.

— Ik begrijp niets van de hele zaak, mompelde hij, waarom wil Macdara zijn eerste assistent laten vermoorden?

— Ja, dat is zeker vreemd, zei Raffles nadenkend. Je begrijpt wel, dat ik hem daar moeilijk naar kon vragen en hij zou er mij trouwens toch geen antwoord op hebben gegeven. Maar, dat hier iets vreselijks achter steekt, is zeker en dat moeten wij proberen te ontdekken, want misschien staat het wel in verband met het drama in de fabriek van Macdara en Palmer en met de misdaad, waarvan de stomme politie, met Phileas Baxter aan het hoofd, mijn protégé, Jack Helford, verdenkt!

HOOFDSTUK V.

RAFFLES STELT EEN ONDERZOEK IN

De zogenaamde Jim Brandy dacht er natuurlijk geen sekonde aan, zich te overtuigen of Stephan Airdale en Macdara identiek aan elkaar waren, en of de eerstgenoemde werkelijk in de King Edward Street woonde.

Daarin stelde hij helemaal geen belang en hij begreep heel goed, dat Macdara een andere naam had opgegeven en onder die naam in de King Edward Street kamers had gehuurd.

Hij had de fabrikant, waarvan de foto trouwens in alle bladen had gestaan, op het eerste gezicht herkend, toen hij in de kroeg in de Canonstreet verscheen, vooral ook omdat hij meer reden had dan ieder ander, zich voor de fabrikant te interesseren.

Hij toch was de beschermer van de jonge Jack Helford, die op kosten van de Grote Onbekende zijn studies als chemicus had voltooid en daarna de betrekking aan de fabriek had gekregen.

Raffles kende de jongeman al een

paar jaren, en hij zou eerder aan zich zelf getwijfeld hebben, dan aan zijn beschermeling.

Het denkbeeld dat Helford een zo vreselijke misdaad zou hebben gepleegd kwam hem direkt zo bespotelijk voor, dat hij zodra hij van de arrestatie hoorde, naar Scotland Yard ging en daar aanbood een heel hoge borgtocht te betalen, opdat Helford weer op vrije voeten zou worden gesteld.

Hem werd echter verteld, dat bij dergelijke kapitale misdaden geen borgsom werd aangenomen en dat hij zelfs zijn beschermeling niet zou mogen zien.

Hij slaagde er alleen in de jonge advocaat, Richard Kappler, de vriend van Helford, en door deze met diens verdediging belast, te spreken te krijgen.

Het had Raffles veel plezier gedaan, dat ook Kappler geen sekonde twijfelde aan de onschuld van zijn beschermeling.

Het was ongeveer elf uur in de ochtend, toen Raffles van deze tocht terug-

kwam en de bibliotheek van het huis in de Cromwellstreet binnenstapte, waar Charles Brand op hem wachtte.

De jongeman sprong op en vroeg:

— En?

— Men houdt hem vast, riep Raffles moedeloos uit.

Hij bleef een ogenblik zwijgend voor zich uitzien en ging toen verder:

— Nu, als Scotland Yard dan bij haar stommitieit blijft, dan zullen wij aan het werk moeten gaan en de ware moordenaar proberen op te sporen. Ik heb om twee uur hier een afspraak met Kappeler, die dan met Helford gesproken heeft en ons misschien wat anders kan vertellen. Wij hebben dus nog een paar uur de tijd en die moesten wij besteden aan het onderzoek van de vraag wat toch wel de aanleiding kan zijn van de plotselinge vijandschap tussen Macdara en zijn eerste assistent, Heywood, een vijandschap zo erg, dat de fabrikant zelfs een sluipmoordenaar op zijn tegenstander afstuurt. Wij zullen die Heywood eens volgen, Charles, want er is iets wat mij zegt, dat hij een bepaalde rol speelt in het geheimzinnige drama, dat zich in de fabriek heeft afgespeeld, en waarvan Palmer het slachtoffer is geworden. Heb je zin om er eens op uit te gaan?

— Natuurlijk, ik ben dadelijk tot je dienst, Edward.

— Goed, informeer dan waar Heywood woont en probeer zoveel mogelijk bijzonderheden over hem te weten te komen.

Charles Brand liet geen tijd verloren gaan.

Er was nog helemaal geen aanleiding, om zich onherkenbaar te maken en daarom schoot hij zijn jas aan, nam zijn hoed en verliet het huis, om op straat een taxi aan te roepen, en zich naar het huis van Jack Helford te laten rijden, waar hij hoopte het adres van Heywood wel te weten te komen.

De deur werd geopend door een jong meisje, met een bleek gezicht, dat maar al te duidelijk de sporen van tranen vertoonde.

Het was Ellen, de zuster van de chemicus.

Brand die haar vluchtig kende, nam zijn hoed af en zei:

— Het spijt mij, miss, dat ik u moet lastig vallen in deze situatie. Maar Lord Aberdeen is vast van plan uw broer te helpen en u wilt het mij dus wel vergeven, als ik u verzoek in de boeken van uw broer na te kijken of hij misschien de adressen van het kantoorpersoneel van de heren Macdara en Palmer heeft genoteerd.

Het meisje keek hem even verbaasd aan en zei toen:

— Ik weet niet of die adressen u kunnen helpen, maar ik weet wel, dat mijn broer ze had genoteerd. Ik zal ze u geven. Wilt u Lord Aberdeen mijn hartelijke dank overbrengen voor zijn hulp? Natuurlijk weet ik dat mijn broer volkomen onschuldig is, maar wie weet hoe lang het nog kan duren, voor de politie dat door heeft.

Zij had Brand plaats laten nemen op een eikenhouten bank in de hall en verwijderde zich nu, om even later terug te komen met een klein boekje, dat zij opengeslagen aan Brand gaf.

— Daar staan de namen en de adressen van het kantoorpersoneel, van de beide compagnons en van de werkbazen van de fabriek genoteerd, mijnheer Brand. U kunt ze overschrijven of het boekje meenemen, zoals u wilt.

— Dan neem ik liever het boekje even mee, Miss, ik heb geen tijd te verliezen, riep Brand. Natuurlijk zullen wij u onmiddellijk op de hoogte brengen, als wij enig spoor van de ware misdadiger hebben ontdekt.

Hij nam met een buiging afscheid en verliet snel het huis met het boekje in de zak.

Hij had de taxi laten wachten, zocht even naar de het adres van Heywood, dat hij snel had gevonden, en gaf het de chauffeur op.

Op een twintigtal meters van het huis van Heywood liet hij de auto stoppen, stapte uit, betaalde de chauffeur en stuurde hem weg.

Van dat ogenblik af begon hij een grondig onderzoek, waarbij hij zich zo weinig mogelijk bloot gaf en dat bijna twee uur duurde.

Hij was verscheidene interessante gegevens rijker, toen hij terugkeerde, om Raffles verslag te gaan uitbrengen.

Intussen waren er weer nieuwe dagbladen uitgekomen, die nadere bijzonderheden brachten betreffende het drama in de chemische fabriek; het was maar al te duidelijk, dat verscheidene redacties vooringenomen waren tegen de jonge Helford, omdat er nu eenmaal een schuldige gevonden moest worden. Men rekende het hem zwaar aan, dat hij niet kon of wilde opgeven, waar hij die avond van de fabrieksbrand tussen zes en acht uur was geweest en verder het feit, dat hij ruzie met Palmer had gehad, wegens zijn gedrag tegenover zijn zuster en zijn verloofde.

En dan werd er nog iets anders bekend; het feit, dat de jonge chemicus in zekere zin met Palmer had samengewerkt, toen deze bezig was met het experimenteren met een nieuwe springstof, waarvan echter niemand de samenstelling kende.

Raffles las dit alles met een flauwe glimlach om zijn lippen, terwijl hij nu en dan minachtend de schouders ophaalde.

Hij was net uitgelezen, toen Brand terugkwam en hem dadelijk in de bibliotheek opzocht.

— Wel, beste Charles, heb je iets ontdekt, wat ons kan helpen? begon Raffles terwijl hij de kranten opzij schoof.

— Het is misschien niet veel wat ik heb ontdekt, maar ik ben overtuigd, dat je er profijt van zult hebben. Heywood woont daar in de Maiden Lane op kamers, hij wordt door mensen, die hem kennen, beschreven als een jonge losbol, die nog al eens aangeschoten thuiskomt. Sinds gisteren schijnt er een grote verandering in zijn financiële toestand te zijn gekomen, want ofschoon hij natuurlijk wegens de fabrieksbrand tijdelijk werkeloos is, kocht hij vanochtend een splinternieuwe motor, nieuwe kleren en andere luxe dingen en gisteravond is hij met een opzichtige dame in een chique nachtclub gezien. Kortom, onze vriend Heywood schijnt het voor de wind te gaan.

— Kan er sprake zijn van een erfenis?

— Daar heb ik navraag naar gedaan, maar niemand weet er iets van.

— Nu, dan is dat zeker een zaak om te onthouden, zei Raffles peinzend. Wie weet staat het in verband met het verzoek van Macdara om de jonge snuiter uit de weg te ruimen. Volgens mij staat vast, dat een man, die een ander alleen maar haat, nooit een derde zou opdragen om die man te doden. Het wordt echter anders, wanneer die man in een of ander opzicht gevaarlijk voor hem kan worden, want dan is men er nogal gauw toe geneigd zich de diensten van anderen te verzekeren, vooral wanneer men er van overtuigd is, daardoor zelf geen gevaar te lopen.

— Maar in welk opzicht in 's hemelsnaam, zou de jonge Heywood Macdara kunnen benadelen, en wel zo ernstig, dat de fabrikant het op zijn leven gemunt heeft?

— Daarop kan maar een antwoord zijn, Charles, die Heywood heeft het een of ander geheim van Macdara in zijn bezit, waarvan de publicatie de fabrikant aan de rand van de afgrond zou kunnen brengen, of misschien nog erger.

— Daar ben ik het mee eens, maar ik begrijp absoluut niet wat het zou kunnen zijn.

— Wij zullen het gauw genoeg weten, want vanavond nog ga ik naar de man toe, die ik in opdracht van Macdara had moeten vermoorden. Ik zal echter heel iets anders doen, maar wat, dat zal van de omstandigheden afhangen.

Hij liep even, nadenkend, in het vertrek heen en weer, en ging verder, terwijl hij voor Brand bleef stilstaan:

— Heb je de nieuwe kranten al gelezen?

— Nog niet. Staat er veel nieuws in?

— Neen, alleen wint de mening hoe langer hoe meer veld, dat Helford wel de man zal zijn, die Palmer gedood heeft.

— Maar voor de drommel, daar moet hij dan toch een reden voor gehad hebben?

— Men schijnt in dit geval jaloezie

een voldoende reden te vinden, antwoordde Raffles schouderophalend. Maar toch vertellen de bladen nog iets nieuws, het schijnt, dat mijn protégé enig aandeel heeft gehad in de proeven, die de vermoorde fabrikant met een nieuw en heel krachtig explosief heeft genomen. De kranten zeggen het wel niet, maar het is toch tussen de regels door te lezen, dat velen Helford er van verdenken, de formule voor de samenstelling van die springstof te hebben willen stellen, of het inderdaad gedaan te hebben.

— Wacht eens, riep Brand uit. Zijn zuster heeft mij een notitieboekje meegegeven, waarin ik de adressen van de bedienden en de bazen van de fabriek vond. Daar staan ook wat aantekeningen in, waaruit jij waarschijnlijk beter zult wijs worden dan ik, want jij hebt uiteindelijk ook scheikunde gestudeerd?

Hij had het notitieboekje uit zijn zak gehaald en gaf het aan Raffles, die het begon te doorbladeren en nu en dan een zacht gegrom liet horen.

Toen klapte hij het boekje dicht en zei:

— Ik ben blij dat de justitie dit kleine boekje niet in handen heeft gekregen, want zij zou in staat zijn er een nieuw bewijs tegen Helford uit te putten; ik vind hier en daar een paar losse aantekeningen met betrekking tot de nieuwe springstof, maar het is volgens mij absoluut duidelijk, dat Helford niet op de hoogte is geweest van de eigenlijke samenstelling en alleen behulpzaam was bij het analyseren van een onmisbaar bestanddeel, dat echter algemeen bekend is: picrinezuur.

Hij deed het boekje opnieuw open en zei na enige tijd:

— Er staan ook adressen in van de boekhouder, de facturist en de beide kantoormensen. Wij zullen die heren eens opzoeken, nog voor wij naar Heywood gaan, want misschien kunnen zij ons wel nuttige inlichtingen geven.

Hij liet zich in een stoel vallen en ging verder:

— Laten wij nu eens proberen de zaak zo zuiver en eenvoudig mogelijk te stellen. Maedara en Palmer beheren

beiden een chemische fabriek, die vooruit gaat, maar het nodige bedrijfskapitaal mist. Palmer werkte aan een nieuwe springstof, een uitvinding, die hem 'n kapitaal moet kosten, en Maedara is een man, die te weinig geld heeft, om aan al zijn wensen te kunnen voldoen. Er breekt brand uit in de fabriek en de vlammen grijpen om zich heen met een snelheid, die de brandweer zelfs als « onbegrijpelijk » kenschetst. In een paar uur ligt de hele fabriek in as, die tussen haakjes, heel hoog verzekerd is. Onder de puinhopen vindt men het bijna totaal verkoolde lijk van Joseph Palmer. Verder staat vast, dat de brand is uitgebroken, niet in de fabriek zelf, maar op de verdieping waar de kantoren liggen: heb ik iets overgeslagen?

— Niet dat ik weet.

— Laten wij nu eens aannemen, dat Palmer de brandstichter is, en dat hij het gedaan heeft, om in het bezit te komen van de hoge verzekeringsom. Lijkt het je aannemelijk; dat hij dan niet eens de tijd zal hebben gevonden, om te vluchten, nadat hij de brand heeft aangestoken?

— Misschien, als de vlammen inderdaad zo bijzonder snel om zich heen grepen, mompelde Brand.

— Kom, kom, Charles, dat is toch onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles schouderophalend. Zelfs al heeft de brandstichter een of ander chemisch middel gebruikt, waardoor de vlammen zich extra snel verspreidden, dan nog zal hij wel de tijd hebben gehad, zich zelf in veiligheid te brengen; de gangen zijn breed, er zijn twee trappen, kortom hij moet wel helemaal het hoofd zijn kwijtgeraakt, om in zo'n geval mee te verbranden.

— Als ik je dus goed begrijp, geloof je, dat Palmer in de fabriek is geweest, maar dat een ander de brand heeft gesticht? vroeg Brand terwijl hij Raffles aandachtig aankeek.

— Dat zou althans verklaren, waarom Palmer onmogelijk meer kon vluchten, antwoordde Raffles kalm.

— Maar de enige, die behalve Palmer nog belang bij de brand zou hebben, is Maedara, riep Brand uit.

— Ik zou verder willen gaan, Charles, en zeggen, dat Palmer helemaal geen reden had zijn fabriek in brand te steken, want hij had een ontdekking gedaan, die hem miljoenen kon opleveren.

— Weet je wel, dat je daar iets heel belangrijks zegt, Edward? zei Brand.

— Ja, dat weet ik, maar het lijkt mij toch een goede oplossing, want als wij aannemen dat Macdara het gedaan heeft dan verschijnt zijn wrok tegen Heywood in een heel ander licht.

— Hoezo?

— Wel, de assistent kon hem wel eens

betrapt hebben.

Brand gaf een kreet en riep uit:

— Maar dat is helemaal niet onmogelijk. Wel zeker. Hij zal naar Macdara toegekomen zijn en hem gedwongen hebben hem geld te geven, om daarmee zijn stilzwijgen te kopen, vandaar zijn buitensporige uitgaven, gisteren en vandaag.

— Iets dergelijks dacht ik ook. We zullen het trouwens vanavond weten, want ik zal niet rusten, voor wij die jonge snuiter eens nader aan de tand hebben gevoeld.

HOOFDSTUK VI.

EEN SCHURK IN DE KLEM

Het was omstreeks half acht 's avonds, toen Raffles en Brand, na zich te hebben vermoord, in een taxi stapten, die hen naar de Maiden Lane zou brengen.

Beiden wisten dat hen een zware taak te wachten stond, want Heywood leek er de man niet naar, om zich zo maar gewonnen te geven.

Eindelijk stond de auto stil en de twee mannen stapten uit.

Zij stonden voor een groot huis, dat, blijkens een groot koperen bord naast de deur, als pension was ingericht.

Raffles belde aan en de deur werd geopend door een oude dienstbode.

— Is mijnheer Heywood thuis? vroeg Raffles, tegelijkertijd de oude getrouwe een geldstukje in de hand drukkend.

— Als u vlug bent, zult u hem nog net treffen, mijnheer, want als ik mij niet vergis, wilde mijnheer Heywood naar de schouwburg gaan; hij heeft 'n dame bij zich.

De oude dienstbode haalde haar neus erg hoorbaar op terwijl zij dit zei, blijkbaar om aan te tonen, dat de dame in kwestie niet veel zaaks was.

Maar dit kon de beide mannen weinig schelen, en zij begonnen de trappen op te lopen, nadat zij van de dienstbode hadden gehoord op welke verdieping hij woonde.

Toen zij halverwege de trap van de derde étage waren, stond Brand even stil, snoof in het rond en fluisterde:

— Wij zijn zeker onder de wind van de dame, ik meen haar aanwezigheid al te ruiken.

— Ja, zij gebruikt Jockey Club, en niet van de fijnste soort, kwam Raffles. Laten wij voortmaken, anders lopen wij die jonge losbol nog mis.

Zij bestegen snel de bovenste treden van de trap, en stonden nu tegenover Adolph Heywood en een vrouw in lichtgrijze avondmantel en met een modern hoedje op.

Zij was overdreven opgemaakt en verspreidde een luchtje, waarvan Brand naderhand verklaarde, dat zij een sterke kerel op tien passen afstand, bewusteloos had kunnen krijgen.

De dame was bezig haar handschoenen dicht te knopen en Heywood hield zich onledig met het aansteken van een verse sigaret.

Hij was heel modieus gekleed en een grote gardenia stak in het knoopsgat van zijn lichte overjas.

— Ik vraag excuus, mijnheer Heywood, dat ik u moet storen, begon Raffles, met de hoed in de hand, maar ik zou u graag over een hele belangrijke aangelegenheid even willen spreken.

De chanteur fronste de wenkbrauwen en zei:

— Eigenlijk heb ik haast, mijnheer; is het werkelijk zo belangrijk, wat u mij te zeggen hebt?

— Heel belangrijk.

— Maar ik sta op het punt naar de schouwburg te gaan, antwoordde Heywood ongeduldig.

— Naar welke, als ik vragen mag? vroeg Raffles.

— Naar het Haymarket teater.

— O, dan mist u niet veel, als u niet gaat, kwam Raffles met uitgezochte beleefdheid. Ik ken het stuk, de schrijver is een klungel. U zou uw tijd gewoon verknoeien, die u eraan besteedt; ik verzeker u, dat het onderwerp van ons gesprek veel belangwekkender zal zijn.

De vrouw had intussen ongeduldig staan wachten en vroeg nu tamelijk scherp aan haar begeleider:

— Hoe is het nou? Gaan we, of gaan we niet?

Onmiddellijk wendde Raffles zich tot de ongeduldige dame en zei, nog steeds even beleefd:

— Niemand zal u tegenhouden, madame, het Haymarket teater gelukkig te maken met uw aanwezigheid.

— Zo'n onbeschoftheid heb ik nog nooit beleefd, riep de vrouw nijdig uit, neem je dat, Adolph?

Voor hij had kunnen antwoorden, zei Raffles vriendelijk:

— O ja, zeker neemt mijnheer Hey-

wood het, hij heeft een meegaand karakter, ik ken hem; maar ik geloof, dat ik de trap voor u versper.

Snel ging Raffles opzij, om de vrouw doorgang te verlenen.

Deze wierp hem een giftige blik toe en zei toen:

— Ik wacht tien minuten op je, Adolph, maar als je er dan nog niet bent, ga ik alleen.

— Madame, ik zou niet graag de oorzaak zijn, dat u hier tien minuten vergeefs zoudt moeten wachten; ons gesprek zal zeker wel een half uur duren, antwoordde Raffles sarcastisch.

— Maar weet u wel mijnheer, dat u buitengewoon lastig bent? riep Heywood nu toornig uit. Ik heb veel zin om mij van uw verzoek niets aan te trekken.

— Dat zou erg onplezierig zijn, vooral voor u, antwoordde Raffles, het is werkelijk van veel belang.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vervolgde, de ogen strak op het gezicht van Heywood gevestigd:

— Ik wilde u graag eens over de fabrieksbrand spreken. Daarover en over mijnheer Macdara.

De jongeman deed een stap terug en verbleekte zichtbaar.

Hij had echter onmiddellijk zijn zelfvertrouwen en zijn onbeschaamdheid teruggevonden en zei schouderophalend:

— Ik wil u wel een paar minuten te woord staan, heren, al begrijp ik absoluut niet wat u van mij wilt.

Hij wendde zich tot de vrouw en vervolgde:

— Je moet mij maar verontschuldigen, Constance, ik zal het eerste half uur waarschijnlijk niet tot je beschikking zijn.

De jonge dame vloekte, wat een dokter haar niet zou hebben verbeterd en verdween ijlings langs de trap, en het was alsof zij in haar kwaadheid een wolk giftgas verspreidde, die nog geruime tijd op het portaal bleef hangen.

Heywood keerde op zijn schreden terug, na de twee vrienden met een zwijgend gebaar te hebben uitgenodigd hem

te volgen.

Hij opende de deur van zijn woning, en even later zaten de drie mannen in een heel eenvoudig gemeubileerde kamer, die tevens als slaapkamer was ingericht. Heywood had zijn handschoenen uitgedaan en begon nu:

— U zult mij de opmerking ten goede houden, heren, dat het wel iets heel belangrijks moet zijn wat u dwingt een dame alleen te laten vertrekken en aan haarzelf over te laten.

— O, maak u over haar vooral niet ongerust, mijnheer Heywood, antwoordde Raffles met een spottend lachje.

Hij was onder het spreken opgestaan en betastte nu de jas, die Heywood nog steeds aanhad, draaide haar met de voering naar buiten, streek over de zijden revers en vervolgde toen, goedkeurend en op een heel andere toon:

— Een mooi jasje. Een fijn, duur jasje, confectie maar duur. Een jas van een pond of tien. Maar voor de drommel, mijnheer Heywood, zulke jassen worden tegenwoordig alleen door rijke mensen gekocht; waarom ontkent u toch, dat u er warmpjes bij zit, dat is toch geen schande.

Verbluft, en onwillekeurig verschrikt, staarde Heywood Raffles aan. Toen viel hij uit:

— Uw optreden is erg zonderling, mijnheer, en ik begrijp helemaal niet waar u zich mee bemoeit, maar toch wil ik u wel even zeggen, dat ik als eerste assistent een behoorlijk salaris verdien.

— Acht pond in de week, zei Raffles kalm.

Heywood stond op en riep nijdig:

— Hoe weet u dat mijnheer, ik wil zeggen, wat wilt u eigenlijk?

— Ik wil helemaal niets, mijnheer Heywood, ik maak maar een paar opmerkingen, zo in het wilde weg, u rookt daar een fijne sigaret, « Queens » lijkt mij, een duur merk, vijf pence per stuk.

Hij had de paraplu van de assistent in het vizier gekregen en liet een bewonderend gefluit horen.

— Bij Jove, dat is niet mis, zei hij, echt indisch riet, en een ivoren knop, laat eens zien, wat zou dat parapluje kosten? Nu op zijn minst drie pond, en

pas gekocht, gister waarschijnlijk, want het ijzeren dopje onderaan is nog helemaal rond.

Heywood was bleek van drift geworden en rukte Raffles de paraplu uit de hand, terwijl hij uitriep:

— Nu is het genoeg, mijnheer, wilt u mij nu eens eindelijk zeggen wie u bent, en wat u hier komt doen?

— Onmiddellijk tot uw dienst, beste Heywood, ik ben de man, die u moet vermoorden.

Heywood, die weer was gaan zitten, schoof zijn stoel met een ruk achteruit en keek Raffles met een angstig gezicht aan; blijkbaar dacht hij met een krankzinnige te doen te hebben.

— Wat dat betekent, mijnheer, wat bedoelt u? vroeg hij hees.

— Niets anders dan wat ik zeg, beste man. Ik heb van een gemeenschappelijke vriend, zullen we maar zeggen, de vererende opdracht gekregen, u het levenslicht uit te blazen, tegen een honorarium van duizend pond, en nu ik u gezien en gesproken heb, moet ik eerlijk bekenen dat het schitterend betaald is.

— Neemt u mij in de maling, mijnheer, of spreekt u in ernst? vroeg hij schor.

— Ik spreek in volle ernst, hernam Raffles bedaard.

— Dan... is er maar één man op de wereld, die er belang bij kan hebben, dat ik vermoord word, riep Heywood uit, terwijl hij met de vuist op tafel sloeg.

— En die man heet Thomas Macdara, vulde Raffles de zin aan.

Heywood keek Raffles met wijd open gesperde ogen aan en stamelde hees:

— U weet blijkbaar meer van de zaak, maar ik ben niet gek, ik zal mij niet verspreken, wees daar maar niet bang voor. U ziet er helemaal niet uit als een man, aan wie Macdara zou kunnen opdragen een ander van het leven te beroven.

— Ik dank u voor het compliment, antwoordde Raffles spottend. U hebt trouwens gelijk. Maar op het ogenblik, waarop mij het voorstel werd gedaan, zag ik er heel anders uit. Wij waren in de Canon Street, u kent dat soort buurt-

ten wel en daar in een kroeg kwam uw voormalige baas en droeg mij op u te doden; u schijnt hem in de weg te staan en hij haat u als de pest.

— Zo, is dat de zaak? Nu wij zullen eens zien, wie het laatste licht, mijnheer Macdara.

— Dat wil zeggen, dat u zult spreken? vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— Oho, zo ver zijn wij nog niet, antwoordde Heywood spottend. Maar ik wil er geen geheim van maken, dat mijnheer Macdara mij geld gegeven heeft, opdat ik zou zwijgen over een zaak, die hem bepaald onaangenaam zou kunnen worden.

— Ha, ha. U drukt u erg kies uit, beste Heywood, riep Raffles uit. U zult toch wel weten, dat er minstens vijf jaar gevangenisstraf op staat voor moedwillige brandstichting?

Heywood keek Raffles eigenaardig aan en zei langzaam:

— Nu, dat valt mij nog al mee.

— Iets anders heeft de fabrikant toch niet op zijn geweten? vroeg Raffles, de ander scherp aankijkend. Ik vraag het u, omdat u op die avond in de fabriek geweest bent.

Raffles wist dit helemaal niet zeker en sloeg er maar een slag naar, zoals men zegt, maar de slag trof doel.

Heywood werd krijtwit en begon te beven.

— Wie zegt dat? vroeg hij met een vergeefse poging zijn stem enige vastheid te geven.

— O, al wist ik het niet, dan zou uw houding u toch verraden. U was er, en u hebt gezien wat Macdara er kwam doen. Kom, laten wij geen tijd verspillen; in de gevangenis zit een jongeman, die totaal onschuldig is aan wat men hem ten laste legt, en dat weet u ook heel goed.

— Zou u denken, dat ik vrijuit ga, wanneer ik nu alles zou bekennen? vroeg de assistent schor.

— Voor zover het in onze macht ligt, kunnen wij u wel beloven, dat er geen werk van de zaak zal worden gemaakt, mits u nu alles opbiecht.

Heywood aarzelde nog even; de verlekking van het geld was wel sterk,

maar aan de andere kant bedacht hij, dat Macdara hem laaghartig had willen laten vermoorden.

En tenslotte won zijn wraakzucht het van zijn begerigheid; hij had toch al een aardig bedrag binnen en als de waarheid op een andere manier aan het licht kwam, zou hij toch niets méér krijgen.

Hij richtte zich dus op, legde de armen over elkaar en zei vastberaden:

— Luister dan, dan zult u horen, op welke manier Macdara eerst Palmer vermoord heeft en toen de fabriek in brand heeft gestoken, om zijn misdaad te verbergen.

Zonder hem een keer in de rede te vallen, luisterden Raffles en Brand naar de verklaringen van de chanteur.

Toen Heywood eindelijk ophield met spreken en zich met een zijden zakdoek het zweet van zijn voorhoofd veegde, zei Raffles:

— Dus, hij pleegde de moord; nu, ik wil eerlijk bekennen, dat ik dat niet verwacht had, mijnheer Heywood; ik ben niet gewoon van mijn hart een moordkuil te maken, u bent een schurk in optima forma, minder omdat u geld van de moordenaar hebt aangenomen, in ruil voor uw stilzwijgen, maar het meest, omdat u het over uw hart hebt kunnen verkrijgen, 'n onschuldige bloot te stellen aan de kans, dat men hem naar het schavot zou brengen. Eigenlijk heb ik veel zin geen *consideratie* met u te hebben, maar u eenvoudig door de politie te laten halen; wij willen echter uw jeugd in aanmerking nemen. Geef mij nu die manchetknoop en dat briefje, dat Miss Maud Fleming aan Palmer geschreven moet hebben, en dat natuurlijk afkomstig is van de moordenaar. U zult er toch geen gebruik meer van kunnen maken, maar wij des te meer.

Nog even scheen Heywood te aarzelen, maar toen liep hij naar een kleine secretaire, opende die en nam uit een la 'een klein pakje, waarin de brief en de manchetknoop bleken te zitten. Hij overhandigde beide voorwerpen aan Raffles en zei:

— Ziedaar, doe er mee wat u wilt,

maar u hebt mij beloofd, dat ik er buiten zal blijven.

— Alleen onder deze voorwaarde, dat Macdara bekent. Doet hij dat niet, dan zal uw getuigenis onmisbaar zijn. Ik reken er dus op, dat u zich ter beschik-

king van de justitie houdt.

— Als ik daardoor die schurk aan de galg kan helpen, dan heb ik er zelf wel een paar jaar gevangenisstraf voor over, riep Heywood met woest schitterende ogen uit.

HOOFDSTUK VII

ONVOORZIENE VERWIKKELINGEN

Raffles en Brand verlieten snel het huis, waar zij zulke kostbare aanwijzingen over de schuld van Macdara hadden gekregen.

Zij riepen een taxi aan en gaven de chauffeur opdracht hen naar Cromwellstreet te brengen. Zodra de auto reed, riep Brand uit:

— Alles had ik kunnen geloven, maar dat niet.

— Ach, als de mens door hebzucht gedreven wordt, dan interesseert het leven van zijn evenmens hem niet.

— Je gaat nu natuurlijk de schurk dadelijk aangeven?

— Dat spreekt vanzelf; wij zullen eerst dineren, want onze lunch is er bij ingeschoten en dan sturen wij dadelijk een boodschap naar Scotland Yard.

Het was al vrij laat, toen de twee vrienden eindelijk in de kleine eetzaal in het huis van de Cromwellstreet gezeten waren en zich te goed deden aan een eenvoudig maal.

Om tien uur stonden zij op, om naar de bibliotheek te gaan, waar Raffles de brief aan Scotland Yard zou opstellen. Hij voegde er de brief en de manchetknoop bij en deelde mee wat Heywood hem had verklaard.

Natuurlijk noemde hij helemaal geen naam, maar ondertekende de brief met de eerste de beste naam, die hem wilde invallen, en voegde daarbij het woord « Partikulier Detektive » aan toe.

Brand zou de brief met een van de

snelle auto's naar het hoofdbureau van politie brengen, en om niet te worden herkend, zette hij de kraag van zijn jas op en trok zijn hoed zo diep mogelijk in de ogen.

Het was onder alle omstandigheden beter, dat men later niet zou weten wie de brief gebracht had.

Pas om half twaalf kwam de jongeman terug en Raffles ontving hem met de woorden:

— Nu ligt het maar aan de politie om Macdara te vangen. Wij hebben haar het wild onder schot gebracht, de rest is haar taak. En toch, het spijt mij een beetje, dat ik haar die ellendeling zonder meer in handen geef; er was nog heel wat bij hem te halen geweest, onder meer de formule van het Palmerit, die hij natuurlijk in zijn bezit heeft. Dat moeten de papieren geweest zijn, die Heywood hem uit de binnenzak van zijn slachtoffer heeft zien halen. Nu, in ieder geval zal hij zelf wel geen gebruik meer kunnen maken van die kostbare formule.

Als de politie maar een grondig onderzoek in zijn woning instelt, dan zal zij die papieren vinden en begrijpen, dat Macdara en niemand anders de moordenaar van Palmer is geweest.

Toen Raffles en Brand de volgende ochtend aan de ontbijttafel zaten en vluchtig de ochtendbladen doorkeken, gaf de jongeman plotseling een luide kreet en bleef met een nummer van de

« Daily Mail » in zijn hand stokstijf zitten.

Hij prevelde iets onverstaanbaars en zei toen:

— Dat is 'n zwaardere straf, dan ik zou hebben durven eisen, al is hij een schurk.

— Wat is er met Macdara? vroeg Raffles, die zijn eigen blad, de « Times » liet zakken en Brand vragend aankeek.

— Het gaat niet over, Macdara, het is Adolph Heywood; hij is dood...

— Wat zeg je daar? Hoe is dat mogelijk? Een ongeluk? riep Raffles uit.

— Nee, ruzie in een dancing bij de haven. Hij schijnt daarheen te zijn gegaan, nadat wij hem verlaten hadden, met de vrouw, die wij in zijn woning gezien hebben, waarschijnlijk. Maar laat ik je het bericht even voorlezen. Het is heel kort.

— Doe dat; het noodlot is hier blijkbaar streng en snel te werk gegaan.

Brand las met gedempte stem het volgende bericht voor:

Dodelijke twist in dancing

In de afgelopen nacht is in een nachtclub in de Canon Street wederom het mes getrokken, ditmaal met noodlottige afloop.

In deze gelegenheid, die in een hele slechte reuk bij de politie staat, komen hoofdzakelijk souteneurs, inbrekers, ladelichters, moordenaars, chanteurs en allerlei ander gespuis; al dikwijls heeft de politie er een goede vangst kunnen doen als zij er in slaagde onverhoeds binnen te vallen.

Het was ongeveer half elf, toen er een paar binnenkwamen wiens kleren erop wezen, dat het niet gewoon was dergelijke dancings te bezoeken, tenminste wat de man betreft. Naderhand is gebleken, dat de vrouw een bekende demi-mondaine en een goede bekende van Scotland Yard, vele vrienden en kennissen heeft onder de klanten van de dancing in kwestie.

De jongeman, die in gezelschap van de vrouw was, verkeerde blijkbaar onder de invloed van sterke drank, en misschien is hem dit nood-

lottig geworden.

Want op 'n gegeven ogenblik kreeg hij ruzie met een man, die een dagelijkse klant in de dancing is, zekere Black Bill, een vechtersbaas van het eerste water en een berucht souteneur.

De jongeman beweerde dat Bill zijn dame strak had aangekeken en wilde hem dadelijk te lijf. Toen hij een beweging naar zijn revolverzak maakte, trok de ander zijn vlijmscherp mes, dat hij nooit thuis laat en voor iemand wist wat er gebeurde, had hij de ander neergestoken.

Hij nam dadelijk de vlucht en tot dusverre is de politie er nog niet in geslaagd, zijn verblijfplaats op te sporen, maar zij acht het slechts een kwestie van tijd, want zijn signalement is al overal verspreid.

Op het geschreeuw van de vrouwen, die in de dancing waren, kwamen er een paar politieagenten aangehold die de dodelijk gewonde naar het naastbijzijnde ziekenhuis vervoerden, waar hij bij aankomst echter al overleden bleek te zijn.

Uit het onderzoek van zijn papieren kwam vast te staan, dat het slachtoffer Adolph Heywood heette, en eerste assistent was op de fabriek van Macdara en Palmer.

De ongelukkige scheen goed van geld voorzien te zijn en men begrijpt niet, wat hij in deze buurt van misdaad en dronkenschap uitvoerde.

De vrouw, waar hij mee kwam, is voorlopig in verzekerde bewaring genomen.

Brand liet het blad zakken en keek Raffles vragend aan.

Deze had de wenkbrauwen gefronst en bleef in gedachten verzonken, voor zich uit staren.

Intussen is Heywood dood en daarmee is een hele gewichtige getuige van het toneel verdwenen, antwoordde nu Brand.

— Ja, dat valt zeker te betreuren, want die knoop en dat briefje alléén, zullen misschien of zeker niet voldoende zijn, als overtuigende bewijzen. Mac-

dara zal eenvoudig volhouden, dat hij die knoop al vroeger verloren heeft en ergens anders. En hij zal ontkennen, dat hij het briefje schreef. Staat er niets in de krant over zijn arrestatie?

Brand sloeg snel de bladen om, tot hij eindelijk gevonden had wat hij zocht.

Hij slaakte een lichte kreet en riep:

— De politie kwam vannacht, om hem van zijn bed te lichten, maar zij vond de vogel gevlogen.

— Wat? Gevlucht? Dan moet hij geweten hebben, wat hem boven het hoofd hing! Maar hoe?

— Misschien is hij op het laatste ogenblik wel bang geworden, dat je hem zou verraden, natuurlijk niet als Lord William Aberdeen of als John Raffles, die hij geen van beiden kent, maar als de man, aan wie hij had opgedragen Heywood van het leven te beroven.

— Dat is niet onmogelijk, trouwens, ik zie geen andere reden. Hoe het zij, de kerel is nu voorlopig buiten schot en wij zullen hem moeten zoeken. Maar lees eerst eens even voor wat de « Dally Mail » over de zaak schrijft!

De brand in de Chemische Fabriek PALMER & MACDARA

Een opzienbarende onthulling.

Gisteravond ontving Scotland Yard een geheimzinnige mededeling van een particulier detective, wiens naam overigens niet voorkomt op de lijsten van de Londense detectives, waarin werd meegedeeld, dat de afzender overtuigende bewijzen had voor de schuld van de fabrikant Thomas Macdara aan de fabrieksbrand in de Bishopstreet.

Deze bewijzen zouden afkomstig zijn van een man, aan wie Macdara moet hebben opgedragen, een lastige ooggetuige van zijn misdaad, tegen betaling van een grote som, uit de weg te ruimen.

De zaak krijgt een heel geheimzinnig tintje, doordat de getuige in kwestie dezelfde is, waarover in een ander bericht in dit blad gemeld wordt, dat hij tijdens een hooglopende ruzie in een dancing in de havenbuurt

gedood werd, namelijk Adolph Heywood, eerste assistent op de fabriek van de heren Macdara en Palmer.

Bij de brief waren een paar voorwerpen gevoegd, die door Macdara verloren moeten zijn, toen hij zich in het kantoor van zijn fabriek bevond, om daar zijn moorddadige plan te gaan volbrengen.

Het is de vraag, of het valt vast te stellen, dat Macdara inderdaad de moordenaar van Palmer en de brandstichter tevens is geweest, daar de voornaamste getuige dood is, maar in ieder geval vond de politie, die laat in de avond uitreed om de verdachte te arresteren, de vogel gevlogen.

Niemand weet waar hij zich op dit ogenblik bevindt, noch kan niemand zeggen, hoe Macdara gewaarschuwd werd, dat men hem verdacht van de dubbele misdaad.

— O, daar zorgen de kranten wel voor, riep Raffles schamper uit, toen Brand de korte lezing van het bericht beëindigd had. Bescheidenheid en voorzichtigheid zijn zaken, waarmee men bij de heren van de pers niet moet aankomen, als het er om gaat het publiek een primeur voor te zetten, of zijn lust naar sensatie te bevredigen.

— Maar Macdara zou toch aan het bericht, dat ik je net voorlas, niets gehad hebben, als men al gisteravond kwam, om hem te arresteren, antwoordde Brand.

— Dat is zo, maar er hebben al andere berichten in gestaan, soms van enkele regels, maar waaraan een pienter man voldoende heeft, om zich een oordeel te kunnen vormen over de mate van het gevaar, waarin hij verkeert. Hoe dan ook, de kerel heeft de vlucht genomen en wist wat hem boven het hoofd hing, al begrijp ik niet goed waarvoor.

— Macdara zal wel tijd hebben gevonden de gestolen formule mee te nemen?

— Hij zou eerder alles hebben achtergelaten, dan juist die formule, want hij weet wel, dat die steeds en ten alle tijde een fortuin blijft vertegenwoordi-

gen. Als hij er, bijvoorbeeld, in zou slaan ons land uit te komen, dan zou hij de uitvinding van zijn slachtoffer aan iedere buitenlandse mogendheid voor vele miljoenen kunnen verkopen.

— Men zal toch wel zo verstandig zijn geweest, alle havens goed te doen bewaken?

— Voor zo dom zie ik de politie nu ook weer niet aan, dat zij dat zou vergeten, riep Raffles uit. Maar laten wij onze tijd niet verpraten; er is mij heel veel aan gelegen, die schurk te vinden, want zolang men hem niet in handen heeft, zolang zal men ook mijn beschermeling, Helford, in arrest houden, bij gebrek aan beter. Als wij een stuk ondergoed van Macdara te pakken konden krijgen, een zakdoek of iets, dat in aanraking met zijn lichaam is geweest, dan zouden wij kunnen zien, of Busto, mijn Ierse terrier, zijn spoor zelfs in een stad als deze zou kunnen terug vinden. Wij moeten het in ieder geval proberen.

Raffles drukte op het belletje en even later kwam de oude bediende Gaston binnen.

— Laat James eens dadelijk met een snelle auto voorkomen, Gaston, zei Raffles vriendelijk, zoals hij altijd tegenover de grijsaard was. Er is haast bij.

Brand was intussen Busto, de beproefde terrier, uit zijn kennel in de grote tuin gaan halen, en het schrandere dier, was uitgelaten van blijdschap, toen hij merkte, dat hij van de partij zou zijn.

De twee mannen gingen daarom snel naar hun slaapkamer en het duurde niet lang of zij kwamen in een geheel ander uiterlijk weer te voorschijn.

Zij gingen het huis aan de tuinzijde uit en stapten in de verlaten zijstraat in de auto, met Henderson aan het stuur.

— Naar de Finsbury Street, James, het huis van Macdara.

De auto stoof weg.

De rit duurde ongeveer een half uur.

Toen stond de auto stil voor een prachtig huis, waarvoor een politieagent op post stond.

De man liet hen beiden echter dade-

lijk passeren, toen Raffles en Brand hun identiteitskaarten lieten zien, volkomen echt en alleen maar niet aan hen oorspronkelijk uitgereikt.

Een enkele bediende bleek nog in het huis te zijn en Raffles begon dadelijk te ondervragen.

De man wist echter niets af van het vertrek van zijn meester, want toen deze was verdwenen, sliep hij al.

— Maar de politie is toch hier geweest? riep Brand uit.

— Zeker mijnheer, en zij heeft mij ook wakker gemaakt, antwoordde de bediende. Maar toen ik met de agenten naar de slaapkamer van mijnheer Macdara ging, toen was hij er niet meer.

— Zo, is dat de zaak, zei Raffles kort. Hoe laat was dat ongeveer?

— Twee uur in de nacht.

— Bent u de hele avond thuis geweest?

— Ja.

— Hoe laat bent u gaan slapen?

— Om twaalf uur.

— Was uw meester toen nog thuis?

— Hij was de hele avond niet uit geweest.

— Waarmee was hij bezig?

— Hij had zich in zijn werkkamer opgesloten. Ik moest hem koffie brengen en daarna kon ik naar bed gaan. Maar eerst liet ik nog een bezoekerster bij hem.

— Een bezoekerster? herhaalde Raffles langzaam na een snelle blik met Brand te hebben gewisseld. Zo laat in de avond?

— Het kan ongeveer kwart voor twaalf geweest zijn.

— Hoe zag die dame er uit; was zij jong?

— Ja, niet ouder dan een jaar of vijftientig, denk ik. Zij verspreidde een luchtje, alsjeblieft.

— Jockey Club misschien? vroeg Brand haastig.

— Ja, mijnheer, dat was het, riep de bediende uit.

— Hoe lang is die... dame gebleven? vroeg Raffles.

— Dat weet ik niet, mijnheer, want mijnheer Macdara stuurde mij de ka-

mer uit. En ik ben toen naar bed gegaan.

Raffles wendde zich tot Brand en zei zachtjes:

— Ga eens dadelijk aan de agent voor de deur vragen, of men die vrouw, je weet wel wie, dadelijk uit het arrest ontslagen heeft en vraag ook haar naam.

Brand liep weg en Raffles begon, geleid door de bediende, en door Busto op de voet gevolgd, het huis te doorzoeken.

Hij vond een paar zijden sokken, die Macdara net had uitgetrokken en een beter ding om Busto lucht aan te geven, had hij niet kunnen vinden.

Even later kwam Brand terug.

— De vrouw heet Irma Dale en zij is geen tien minuten op het bureau van politie geweest, men liet haar gaan omdat zij aan het voorval part noch deel had.

— Nu, dan is de zaak volgens mij volkomen duidelijk, antwoordde Raffles op zachte toon. Die Heywood heeft waarschijnlijk in een dronken ogenblik aan die vrouw de bron van zijn inkomsten verteld, en toen hij dood was, heeft zij gedacht, dat zij met voordeel de affaire kon voortzetten; zij is hier gekomen en heeft Macdara gedreigd, dat zij alles zou vertellen en misschien ook wel, dat hij al gevaar liep.

— Hoe kon zij dat weten?

— Zij kan op het politiebureau wel iets hebben opgevangen, waar toen net mijn brief binnenkwam: maar nu genoeg gepraat. Op weg!

Busto moest aan het paar sokken ruiken en de hond sprong dadelijk weg,

zachtjes grommend.

Langzaam reed de auto achter de hond aan. De tocht duurde langer dan twee uur en al die tijd had het dier geen ogenblik geaarzeld of gewiefeld. En nu stond hij stil voor een laag huis in een van de voorsteden en keek Raffles kwispelstaartend aan.

Juist liepen er twee agenten voorbij. Raffles riep hen aan, zei wie hij was en legde de beide mannen in een paar woorden de zaak uit.

En met een van zijn lopers draaide Raffles het slot vlug en handig open, zonder geluid te maken.

De vier mannen slopen door de gang en stonden stil, toen zij het gerucht van stemmen hoorden.

Het was Irma Dale, die sprak:

— Je gaat dus dadelijk mee naar Parijs, zodra hier de lucht veilig is, en natuurlijk met de formule. Die maken wij daar te gelde, want ik weet, dat er al geruchten over het Palmerit tot in Parijs doorgedrongen zijn. Elke chemische fabriek zal graag het recept kopen, zonder naar de afkomst te vragen.

Het volgende duurde nauwelijks een paar sekonden. De vier mannen stormden binnen en in een ogenblik waren Irma en de doodsbleke Macdara geboeid. Maar eerst had Raffles al zijn zakken nagezocht en ook zijn koffer, en daarin vond hij de kostbare formule en een pak bankbiljetten.

Hij keek Brand even aan, en zei luchtig:

— De formule voor de rechthebbenden, de erfgenamen van Palmer, het bankpapier kan ik goed gebruiken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

KIDNAP

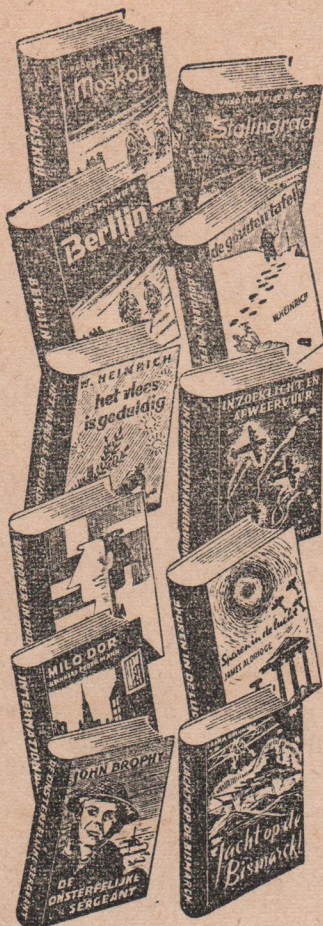
11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstriologie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26.70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.). twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23.80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6.90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6.90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7.90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5.90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog. 217 pag. Voorheen fl. 4.90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5.90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88.90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1° termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :